

MIJN PSO REISVERSLAG EFORIE 2009 ROEMENIË

dinsdag 30 juni 2009... mijn eerste dag,

Het is weer zover... mijn vijfde kuurreis naar Roemenië. Wat gaat het nu geven... ik heb een jaartje overgeslagen en ben dus vorig jaar niet geweest. Deze keer ga ik ook maar voor 14 dagen in plaats van 3 weken. Eens zien of dit voldoende zal zijn om resultaten te boeken, en of het lang zal meegaan.

Wij zijn terug met z'n vieren, Marleen, Willy, Maria en ik. Iedereen boekt nu afzonderlijk. Ik heb geboekt met Maxi Tours via Reizen De Cauwer uit Sint-Niklaas. Greetje legde mij alles mooi uit wat paperassen betreft en de vervoerdienst zou mij ophalen om 9u. Beter om goed op tijd te zijn, want ge weet maar nooit met al die stakingen, files enz...

De chauffeur van dienst was stipt op tijd. Onze vlucht was voorzien om 13u. met vluchtnummer JOR124 naar Constanta. Ik had een afspraak om 11u. aan de balie Blue Air voor mijn voucher. Daar aangekomen, zag ik Marleen en Willy al staan. Maria arriveerde weinig tijd nadien ook.

Bij het inchecken waren de valiezen van Marleen en Maria te zwaar en ze moesten bijbetalen. Vrouwen hé ... Mijn valies ging probleemloos op de band, terwijl mijn handbagage wel méér dan het dubbele woog van het toegelaten gewicht van 7 kg., maar die moest niet gewogen worden. Tja, ik vroeg Willy al door te gaan met mijn handbagage d'erbij dus...

Maar als ge dan ziet wat er allemaal als handbagage binnenkomt in het vliegtuig, dan is het mijne er niets tegen...

Veel volk aan de security, en natuurlijk héél traag. Ik was bijna uitgekleeft, en nog piepte die metaaldetector. Niet te geloven, terwijl ik niets meer van metaal aanhad. Mijn zakken leeg, riem en bretellen uit, schoenen uit, moest mijn bril afgegeven, en heb zelfs mijn mond moeten open doen. Kortom alles wat van metaal kon zijn, en toch nog prijs. Omdat er niets te vinden was, en hij het opgegeven had om verder te zoeken, mocht ik uiteindelijk dan toch door. Inchecktime was om 12.30u.

Nog vlug een taxfree bezoek. Omdat we op het vliegtuig geen eten kregen, en we verder moesten tot 's avonds laat, namen we eventjes tijd voor een klein hapje en koffie.

Wij stegen later op dan voorzien, namelijk om 13.55u. Het was bloedheet in dat vliegtuig. De vlucht verliep verder probleemloos buiten een paar luchtzakken, en een probleem met een van de passagiers. Een groepje Roemeense jongeren waren ook mee opgestapt. Ze maakten veel lawaai en tijdens de vlucht had een van die gasten er niet beter op gevonden dan een sigaret te roken in het toilet. Er werd natuurlijk nota van genomen door de stewardess. Welke gevolgen dat voor hen zal hebben weet ik niet.

Enfin, we landden uiteindelijk heel zachtjes op het Amerikaans militair vliegveld van Constanta om 16.50 Belgische tijd. In Roemenië is het nu 1 uur later, dus 17.50u. Blijkbaar is er nog niets veranderd in de infrastructuur, alleen zijn we nu sneller door de security dan vorige jaren. Onze valiezen stonden zelfs al klaar, naast de band ! Het busje dat ons naar het hotel gaat brengen stond er ook al met nog steeds dezelfde verantwoordelijke, Mariana. Ze herkende mij zelfs nog.

Na een goed uurtje rijden, komen we aan in hotel Astoria. De nodige papieren worden ingevuld, en omdat er dit jaar geen overboekingen waren, konden we probleemloos naar de kamer gaan, die we min of meer zelf gekozen hadden. Al het personeel was nieuw. Naar het schijnt is gans die keten hotels overgenomen. Ik bemerk ook de vriendelijkheid, die we anders niet gewoon zijn.

Kamer was menselijk fris, dus van de warmte heb ik nog niet veel last. Gelukkig krijg ik geen zon in de kamer, want van airco is er nog steeds geen sprake.

Nadat alles uitgepakt was, en na een ferm douchke te hebben genomen, ging ik op zoek naar een eettent in het dorp, want ik had ondertussen toch wel grote honger gekregen.

Restaurant Chandellier, gelegen in het dorpscentrum, zag er wel goed uit. Na het lezen van de menukaart (heeft lang geduurd) want ze was enkel in het Roemeens, koos ik voor een Dorada Gratar met een goeie trouwe Ursus bier van 500 ml. Deze vis heeft mij heel goe gesmaakt ook.

Na een avondwandeling in de straatjes kroop ik nog redelijk vroeg mijn bedje in. Want om 7 u moet ik eruit om naar de kliniek te gaan voor onderzoek bij de dokter en de toewijzing van mijn kuren.

woensdag 1 juli 2009... mijn tweede dag,

Om 7u., na een heerlijke nachtrust, zit ik al aan de ontbijttafel. Omdat we dit jaar bewust gekozen hebben voor een verblijf van kamer met ontbijt, zullen we overdag ons eten zelf moeten zoeken. Het smaakte mij enorm, en na een stevig ontbijt kan ik er weer even tegen.

Aangekomen in de kliniek werden we heel hartelijk verwelkomd. Het was een blij weerzien, want ze herkenden mij nog onmiddellijk zonder na te denken. Enkele waren al met pensioen, maar de grote meerderheid waren nog steeds dezelfde. Dora, Mircea, Adi, Valerica, Elena, Sorgne e.a.

Het doktersbezoek ging ook vlotter dan de voorgaande jaren, want we waren direct aan de beurt. Dokter Groza Ioan, onderzocht mij, en vroeg welke kuren ik wou. Gelukkig kreeg ik dezelfde als vorige keer, en ik kon al direct van start gaan. Warm zoutbad, onderwater massage, warm kruidenbad, magneetringen en modderpakking.

Ook in de kliniek is er vooruitgang geboekt qua infrastructuur. Nieuwe douchegordijnen, nieuwe lakens, drankautomaten en overal een laag verf. De verf was er precies klakkeloos opgesmeerd... maar ja, hier spreekt de beroepsmisvorming zeker ? Al bij al is het eigenlijk wel aanvaardbaar gezien die zoute toestanden hier. Ik zou er niet graag verfadvis voor willen geven. Zelfs 'Tork' heeft zijn intrede gedaan; nieuwe wc rol houders, zeepdispensers enz... Zal hoogstwaarschijnlijk het gevolg zijn van de bittere concurrentie door de hotels in de buurt die deze dienst ook beginnen te verlenen. Naar het schijnt heeft de kliniek flink wat subsidies gekregen om te vernieuwen.

Na deze, nu reeds al vermoeiende kuren, ging ik naar mijn hotel om te rusten en zo in slaap te vallen.

Om 14u. werd ik wakker, en ik maakte mij klaar om naar het naaktstrand te gaan om daar de eerste zonnestrallen haar werk te laten doen.

Onderweg zie ik nu veel meer verkoopstandjes met prularia (echt prutsen) en volop nieuwbouw van appartementen en hotels. Dit is echt een vakantieoord voor de Roemenen. Hoe raar ook, maar hier loop ik geen Belgen en zelfs geen Nederlanders tegen het lijf. Ge ziet ze anders wel overal lopen !

Ik heb van 15u. tot 19u. op het strand gelegen, en ben toch wel lichtjes aangebrand. Na een verkwikkende douche ging ik op zoek naar eten.

Dat heb ik gevonden in Restaurant Panoramic en heb daar gekozen voor pepersteak. Niet zoals wij die kennen in België. Klein stukje vlees, ze vragen zelfs niet hoe die gebakken moet zijn, kennen ze trouwens niet en halen hun schouders op. En te sterk gepeperd ook nog !

Enfin, ik heb gegeten hé. Ik was blij dat ik daarna naar mijn bedje kon.

donderdag 2 juli 2009... mijn derde dag,

Na een goede nachtrust heb ik terug flink wat gegeten. Er was keuze genoeg, drie soorten ei gerechten, worstjes, charcuterie, kaas, confituren, choco, honing, yoghurt en fruit, enz...

Terwijl iedereen buiten zit te ontbijten, vliegt er tot 5 maal toe, een dubbeldekker die zijn verdelgingsmiddel zeer laag over het hotel loost. Ik zat gelukkig onder een afdak, maar andere gasten niet. Smakelijk zeker ? Eén voordeel, wij hebben geen muggen op de kamer en hoeven geen anti muggenproducten gebruiken. Was deze laatste toch vergeten mee te nemen van thuis uit.

Ik doe niet anders dan drinken, zo'n dorst had ik. Veronderstel dat het door die pepersteak van gisteren kwam.

Mijn kuren verlopen vlot, ook al omdat er weinig volk was. Ik was al terug om 11.30 op mijn kamer. Onderweg kocht ik mij ook nog wat drank (water !) en bananen. Die bananen, samen met de meegepikte yoghurt van mijn ontbijttafel moeten voldoende zijn om mijn honger te stillen tot vanavond.

Om 15u. lag ik alweer op het strand, en het water was overheerlijk. De zon ook, zelfs een beetje té, met als gevolg dat mijn buik verbrand is. Rond 19u. ben ik dan met mijn verbrande buik naar de kamer gegaan om de aftersun melk aan te brengen. Naar het schijnt verkoelt en kalmeert het de huid. Op de verpakking staat 'sensation soyeuse'. Klinkt goed, en ik zal je laten weten of het waar is ... Ik heb voor mezelf wel uitgemaakt dat ik morgen onder een parasolke zal liggen.

's Avonds terug op zoek naar een eethuis, en uiteindelijk maakte ik mijn keuze in Restaurant Ik koos 'Pastrav al Forn', het Roemeens voor forel. Dat woord kende ik wel, dus lang zoeken moest ik niet. Ik kijk vooral op de uithangborden met menu's of er 'peste' (visgerechten) op staat. Een grote overheerlijke forel met natuurlijk een halve liter Ursus bier van 't vat. Daarna ging ik op zoek naar andere sandalen, want mijn voeten zijn na de tweede dag al kapot. Dat beloofd ... ik heb een voorgevoel dat het met mijn voeten slechter en slechter zal gaan. Ik kan geen enkele schoen of sandaal meer aan zonder mijn voeten kapot te lopen. Tenslotte ga ik een welverdiende nachtrust tegemoet.

vrijdag 3 juli 2009... mijn vierde dag,

Weeral heel goed geslapen. Geen hinder van muziek deze keer. Het valt mij op dat het mij minder hindert dan de vorige jaren. Ben ik het misschien al gewoon ? Er zijn wel meer snelle wagens die vertrekken met gierende banden.

Weerom een heel lekker ontbijt gebruikt. Onvoorstelbaar wat ik hier allemaal opeet, en dat tussen 7u. en 7.30u. Thuis krijg ik 's ochtends geen hap binnen. Hier eet ik met gemak 2 pistolets met kaas en salami, twee spiegeleieren, 2 croissants, een potje yoghurt, koffie en fruitsap... als ik er nu aan denk, begin ik al terug honger te krijgen.

Mijn kuren zijn weeral goed en vlot verlopen. Bijna geen volk te bespeuren. Is de crisis hier ook van tel ? Ik weet het niet. Ik herinner mij dat ik bij mijn eerste jaar (zo'n 6 jaar geleden), regelmatig in een rijtje moest wachten tot het mijn beurt was. Regelmatig moest ik de Roemenen aanmanen hun beurt af te wachten, want meermaals probeerden zij voor te steken. Ze zien wel dat ik een buitenlander ben, en daar profiteren zij van natuurlijk, maar niet met de dezen ☺ !
Tussen de kuren door zag ik dat het winkeltje in de kliniek terug open is. Twee jaar geleden was het winkeltje gans de tijd gesloten geweest. Ik kon terug van die heerlijk zelfgemaakte yoghurt drinken. Een lekkere pauze tussendoor.

Na mijn kuren begeef ik mij terug naar het hotel, recht mijn bedje in. Onderweg, het is toch zo'n 15 min. gaan, zie ik nog steeds de vuile straten. Alles gooien ze hier gewoon weg. De weg ligt vooral bezaaid met plastic drankflessen en lege blikjes. Ook heel veel menselijke en dierlijke behoeften liggen her en der. Ik veronderstel dat het meeste wel van de zigeuners is, want die zijn hier wel nog in grote getallen aanwezig. Ik kan je verzekeren dat het hier geweldig stinkt, in combinatie met de warmte.

Voor zigeuner kinderen moeten we heel goed oppassen, want die zijn wild en gevaarlijk. Ze zijn ook heel gemakkelijk te herkennen aan hun huidskleur en gelaat. Ze kijken ook heel wild, alsof ze je willen bijten. Ik heb wel zo'n apparaat bij, een 'Dazzer II' noemt dat, om honden en katten te verjagen, maar bij die kinderen zal dat niet helpen !

In de namiddag deze keer niet naar het naaktstrand geweest, om ergere verbranding te voorkomen. Ik lag samen met Maria, Marleen en Willy op het privéstrand van het hotel onder een rieten parasol te genieten van de zeelucht. Fier liet ik mijn T-shirt zien dat ik droeg. Mijn dochter had deze gemaakt met daarop de afbeelding van mijn twee lieve schatten van kleinkinderen. Nora en Eefje stonden afgebeeld met de tekst "*wij zullen je missen bompa*". Vond ik tof, en zo dacht ik nog eens aan mijn thuisland.

Maar wat een kabaal met die luide discomuziek, enfin muziek... niets anders dan boem boem en nog eens boem... Dan hoor ik nog liever smartlapliedjes, maar het allerliefst geen muziek natuurlijk. Niets is heerlijker dan alleen de golven van de zee te horen. De kwaliteit van het zeewater aan het hotel, laat veel te wensen over... bah, zo'n vieze troep dat er boven drijft.

Een paar kilometer verderop, aan het naaktstrand, waar ik meestal lig, is het water veel helderder en daar drijft zo geen troep viezigheid. Daar is geen muziek, dus kan ik meer genieten van het zeewatergeweld. Op voorwaarde dat er dan geen volk komt bijliggen dat teveel kwebbelt natuurlijk. Ik kan je verzekeren, als een Roemeen begint te praten, staat zijn mond geen 5 seconden stil !

Eigenlijk ben ik daar rapper weggegaan, doordat er een fris windje en wat bewolking opkwam. Terug op mijn kamer, nog een goed douchke genomen, om daarna eens te gaan eten in de 'Tourist'. Een goedkoop restaurantje aan de buitenkant van het dorp. Daar heb ik eens gekozen voor 'ficat', of kippenlevertjes. Eén van de specialiteiten van de Roemeense keuken.

Na een zachte avondwandeling, op terugweg naar mijn kamer. Ik bemerk ook onderweg vele nieuwe gebouwen met vooral hotels en huurappartementen. Wat een verschil op twee jaar tijd. De omgeving is al flink veranderd.

In het hotel aangekomen, zie ik dat het internet vrij is, en daar nam ik direct gebruik van, om vlug eens mijn eerste mailtje te kunnen verzenden. En het is gratis ! Weer eens een verbetering.

Tenslotte de nachtrust in.

zaterdag 4 juli 2009... mijn vijfde dag,

Deze nacht slechter geslapen. Het heeft lange tijd geduurd eer ik in slaap was gedommeld.

Pas opgestaan om 7u. en beginnen ontbijten om 7.30u., dus iets later dan gewoonlijk. Doch weer gegeten gelijk een paard. Vroeger nam die ochtend eetlust gestadig af naargelang de dagen verliepen. Ben benieuwd of het nu ook zo zal zijn, maar hopelijk gebeurt dit niet al te vlug.

Vandaag verliepen mijn kuren ook moeizamer. Misschien door de slechte nachtrust ? Ik geraak met veel moeite de trappen op, en het zwaarste is wel de modderpakking. Neemt heel wat energie van je af. Je ligt op een hol bed dat gevuld is met zeer warme tot hete modderbrij. Je wordt dan volledig ingesmeerd en ingewikkeld zoals een mummie met een laken of vijf, en daarbovenop nog een goe warm deken. Daarna hijgen en zweten zoals nooit tevoren. Niet te verwonderen dat hartpatiënten deze kuur niet mogen volgen.

Met heel luie benen terug naar de kamer, waar ik mij op mijn bed heb gelegd rond 13 u. en pas om 15u terug wakker werd ! Eigenlijk kon ik gerust nog wat blijven liggen, want het begon een beetje te regenen. Kwam eigenlijk wel goed uit, want door mij niet aan de zon bloot te stellen, krijgt mijn borst zijn normale kleurtje terug, en kan het kreeftenkleurtje misschien wat verdwijnen. Dan kan ik maandag terug van start, want morgen is het zondag, en dan ga ik niet naar het strand. Er zou teveel volk kunnen liggen omdat het geen werkdag is.

Nu kan ik mijn dagboek wat bijwerken, want anders herinner ik mij niets meer van al de tijd ervoor.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om mijn voetwonden te verzorgen. Ze staan vol kwetsuren door dat stomme schoeisel. Ik heb hier al 3 paar sandalen gekocht, en er is momenteel maar 1 paar die mij voldoet. Eigenlijk moet ik regelmatig veranderen van mijn collectie die ik nu heb.

Stom dat ik die nieuwe 'Teva' sandalen thuis niet eerder had gekocht, zodat ik ze met kousen aan had kunnen inlopen. Nu schuurde ze mijn vel langs alle kanten open, met als gevolg dat ik ze niet meer kan aandoen. Koop ik teenslippers om mijn hielen en zijkanten te sparen, krijg ik toch wel wondjes tussen mijn dikke teen, en die ernaast zeker ! Hoe noemen ze die teen eigenlijk ... mijn wijsteen ? Enfin, een geluk dat ik veel soorten 'Compeed' pleisters heb meegebracht.

Deze avond eens in het hotel zelf gegeten. Rustiger dan in het dorp natuurlijk. Er speelde wel een orkest, maar was aangenaam meegenomen. Mijn keuze viel op "Pastrav cuptor" met puree en wat tomaten. Deze forel was heerlijk klaargemaakt, alleen de wijn was niet fris. Tja, veel fris vindt ge hier niet. En toch draaien hier honderden drank- en ijskasten in het dorp.

Vooraleer te gaan slapen heb ik eerst nog een avondwandeling gemaakt, want het is absoluut te warm op mijn kamer.

zondag 5 juli 2009... mijn zesde dag,

Zondag, rustdag. Geen kliniek vandaag. Toch al om 7.30u. gaan ontbijten. Alleen al door de warmte moet ik opstaan. Het is nog zo vroeg, maar het is al meer dan 30 graden in de schaduw. Dus tegen de middag loopt dat al gauw op tot 40 à 45 graden.

Zondag is fotodag. Dus loop ik gewapend in het dorp en omgeving rond met mijn canon in de aanslag. Moeilijk toch met mijn gekwetste voeten. Vraagt nog méér miserie natuurlijk. Ik moet onderweg al vroeg water kopen, want ik kreeg al heel wat dorst. Straat in, straat uit ga ik op zoek, en beland aan een kerkje waar ik twee jaar geleden ook eens geweest ben. Mensen laten zich precies moeilijker fotograferen dan vroeger. Ze keren telkens hun gezicht om, en kinderen vragen dan weer geld natuurlijk. Ik besloot eens rond te neuzen op een plaatselijk kerkhof, met soms wel heel rare zerken. Vele zijn zelf in elkaar geknutseld met ijzeren staven. Aan de zerken, zie je het verschil tussen de rijke en de arme families.

Op de terugweg wandel ik langs de dijk.

Zoals ik eerder al schreef, liggen de straten er heel smerig bij. Overal weggegooide plastic flessen, en uitgekotst eten in harmonie met stront. Die uitwerpselen zijn afkomstig, van zowel honden als mensen. Bah...

Alleen de geur in de straat doet mij al bijna kotsen. Kebab, gedroogde vis en andere gefrituurde bocht, met andere woorden, een mengelmoes van fastfood. En dat wordt allemaal in open lucht op straat bereid. Vooral de geroosterde maïs begin ik meer te zien dan vroeger. De zigeuners zijn er mee begonnen, en nu ziet ge aan elke hoek van de straat zo'n brander om maïs te roosteren. Ook ijswagentjes zie ik meer opdagen. Toch durf ik daar niks van te kopen, trouwens, de helft is al gesmolten, alvorens ge kunt beginnen te likken.

Het straatbeeld ziet er zo uit, alsof je op een kerstmarkt rondwandelt. Allemaal houten stalletjes op het plantsoen, met allerlei prullaria. Het is afschuwelijk.

Deze avond eens terug gaan eten in de Chandellier. Deze keer werd het "Piept Pui La Gratar" met ... natuurlijk cartofi piure en een ½ liter Bergenbier. Is dus geroosterde

kippenborst met puree. Voor degenen die mij al kennen, ik heb een voorkeur voor puree hé. Voor deze menu van 23 lei (5,52 €) kunt ge in dit restaurant niet sukkelen hé.

Na mijn avondwandeling probeer ik te gaan slapen in mijn snikhete kamer. Ik mis die airco toch hoor.

maandag 6 juli 2009... mijn zevende dag,

Na een zeer slechte nacht, want ik geraakte maar niet in slaap, arriveer ik om 7u30 in plaats van 7u., toch aan de ontbijttafel. De hitte en het lawaai lagen aan de oorzaak. En dan nog een kleine die gans het hotel overhoop schreeuwde. Dat geschreeuw leek wel gans de nacht te duren. En op de momenten dat het dan eventjes stil is, lig je te wachten tot het herbegint. Waarschijnlijk had die ook last van de hitte. De vermoeidheid begint zich te manifesteren. Mijn kuren leken ook zwaarder dan de eerste dagen, maar dat ken ik al van vorige jaren. Dus dat is normaal.

Vandaag niet naar het strand gekund, omdat het bewolkt was, en er dreigde ook regen uit de lucht te vallen. En inderdaad, het begon te onweren. Heb nu de kans om mijn dagboek verder te zetten en naar de Post te gaan om mijn postkaartjes op te sturen.

Tussen de vlagen in, ben ik 's avonds terug gaan eten in de Chandellier. Deze keer koos ik als afwisseling, eens gewoon voor een pizza met tonijn.

dinsdag 7 juli 2009... mijn achtste dag,

Weer een zeer slechte nachtrust gekend. Wéér diene kleine die gans de boel bijeen geschreeuwd heeft, en wéér die ondraaglijke hitte.

Om 7.30u. terug ontbijt. Ik moet niet meer schrijven dat het zwaar was en vermoeid ben zeker. De modderpakking kon niet vroeg genoeg gedaan zijn.

Op de terugweg naar mijn kamer kocht ik onderweg enkele bananen, om terug op krachten te komen.

Mijn middagdutje leek de schade wat te herstellen. Van 13u. geslapen tot 15u., en mij daarna klaargemaakt om terug op het naaktstrand te zonnen en te zwemmen. Heerlijk, en daar op dat strand heb ik dan nog een dutje gedaan. Om 19u. maakte ik dan aanstalten om terug te gaan naar mijn kamer, om een douche te nemen, en eens te kijken waar ik nu zou gaan eten.

Ik besloot om naar de Acapulco te gaan. Is gelegen aan de dijk, en kon daar buiten op een balkon- *terasa salonas* - een tafeltje bemachtigen, met zicht op zee. Op een groot plasmascherm kon je de herdenkingsplechtigheid van Michael Jackson volgen. Was die toen eigenlijk al begraven? Dat weet ik dus niet... ik zag daar wel een grote colonne zwarte wagens en een lijkwagen. Enfin, ik maakte dan maar mijn menukeuze. Ik deed een gok op 'Crap cu Ciuperici' met... jaja cartofi piure. Door mijn beetje kennis van de Roemeense taal, kon ik uitmaken dat het een Karper was met champignons. Lekker was het wel. Deze keer geen Bergenbier erbij maar een ½ liter Silva. Een plaatselijk biertje zoals Ursus en Ciuc. Alleen die Ciuc vind ik nergens meer, zelfs niet in blik. Raar. Ik zat daar zo lekker aangenaam te genieten van de zeegeluiden, dat ik

er ook maar een dessert bij nam. Een 'Coupe Jaques' , gevuld met ijs, slagroom en fruit, overgoten met een voor mij onbekend likeurtje. Mooi afsluitertje. Heel dat menuke heeft mij 47 lei gekost (11,28 €).

Na mijn gebruikelijk avondwandeling op de dijk, en nog wat gezonde zeelucht opsnuivend, hoop ik deze keer gemakkelijker te kunnen inslapen.

En ja, dan nog iets dat ik vernomen heb vanuit ons thuisland .

Koning Albert, koningin Paola en minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht (Open Vld) zijn dinsdag, op de eerste dag van het driedaagse staatsbezoek aan Roemenië, in Boekarest ontvangen door de Roemeense president Traian Basescu. Het koningspaar had een onderhoud met de president in het Cotrocenipaleis, de officiële residentie van de Roemeense president. De koning en de koningin werkten vervolgens elk een eigen programma af. De koning en minister De Gucht werden ontvangen in het Roemeense Parlementsgebouw - het grootste gebouw van Europa en na het Pentagon het grootste gebouw ter wereld, waarvan de bouw in 1984 gestart werd in opdracht van dictator Nicolae Ceausescu. De vorst en de minister hadden er een onderhoud met de Roemeense president van de Senaat, Mircea Geoana, en de voorzitter van de Kamer, Roberta Anastase. Daarna begaven ze zich naar het Victoriapaleis, het gebouw van de Roemeense regering in Boekarest, waar ze een onderhoud hadden met premier Emil Boc. De koningin bracht ondertussen een bezoek aan het Dorpsmuseum in Boekarest, een etnografisch openluchtmuseum in het Herastraupark, dat het traditionele Roemeense dorpsleven toont. Daar werd ze verwelkomd met folkloristische dansen. (BEH)

Hier in Eforie Nord hebben we er niets van gemerkt.

woensdag 8 juli 2009... mijn negende dag,

Met bewolkt weer opgestaan en na mijn gebruikelijk ontbijt met veel moed naar de kliniek gestapt. Dat is toch zo'n 10 min. gaan en het ging zeer moeizaam. Terwijl ik in het modderpak lag, hoorde ik een geweldig gedonder. Onweer op komst? Toch niet, wel veel lawaai maar uiteindelijk vielen er slechts enkele druppels regen. Het is echter drukkend warm vandaag. Onderweg opnieuw mijn 3 bananen gekocht voor mijn middagmaal. Voldoende om de middag al slapend door te brengen en kracht genoeg om naar het strand te gaan en te kunnen zwemmen. Er is echter wel een stevige wind komen opzetten met enkele flinke golven op zee als gevolg. Toch weer eens iets anders. Alleen op het strand liggen is wat vervelend, want na het insmeren, lijkt ik precies op een vel schuurpapier. Het is er zeer moeilijk af te krijgen, zelfs onder de douche is het een hele karwei ...

's Avonds gezellig gaan eten bij de Acapulco. Gezellig omdat het een ideale ligging heeft, dicht aan de zee, die een welkome verfrissing geeft. Ik eet niet graag in een drukkende warmte.

Ik wist niet wat te kiezen. Uiteindelijk heb ik dan maar gegokt op wat iets kip lijkt te zijn.

'Pui' is kip, dus fout kan het al niet lopen, maar hoe dat het klaargemaakt gaat worden, dat zal ik moeten afwachten. Uiteindelijk bleek het een opgerold stuk vlees, kip dus, met van alles gevuld, maar ik weet begot niet wat daar allemaal inzat.

Misschien beter zo, want het smaakte me niet echt opperbest. Ik heb al beter gegeten. Het was nogal zurig, zoals ge dat kunt hebben met hun 'ciorba' (= zurige soep). Marleen en Willy zagen mij zitten, en zijn erbij komen tafelen. Kon ik dan nog een dessert bestellen, terwijl zij iets dronken. Na nog wat gezellig bijpraten zijn we naar ons kamer vertrokken, want ... jaja... kuren hé !

donderdag 9 juli 2009... mijn tiende dag,

Weer een bewolkte dag bij mijn ontbijt. En mistig. En een flinke wind.

Bij mijn eerste kuur, het zoutbad, was er een flinke discussie ontstaan met de Roemenen onderling. We zaten met 6 personen in dat bad. Ik als enige buitenlander natuurlijk. Ze waren zelfs al tegen mij aan 't zeveren, dus veronderstel ik dat ze het nog altijd niet door hadden dat ik geen Roemeen was. Het ging blijkbaar over politiek. Ik hou mij natuurlijk wat op de achtergrond, en ik knik ja of nee, wanneer het het beste uit kwam... die dachten nu echt dat ik die kon verstaan....

Bij mijn terugweg naar de kamer, was het weer al goed omgeslaan. Prachtige zon, eigenlijk al snikheet, en geen enkel zuchtje wind te bespeuren. Dat beloofd.

Tegen 16u. zoals gewoonlijk kom ik aan op mijn plekje aan het naaktstrand. Eigenlijk is dat niet zo groot. Hoofdzakelijk liggen er allemaal mensen met psoriasis. Er zitten natuurlijk altijd mensen tussen die minder goede bedoelingen hebben. Homo's, gluurders en jongelui die daar wat staan te lachen.

Natuurlijk laat ik dat gewoon aan mij voorbijgaan. Het is tenslotte goed voor mijn velleke, en dat is wat telt voor mij, en ik moet zeggen dat het al flink heeft geholpen. Ik zal met een babyvelleke terug naar huis gaan. Dat is het allerbelangrijkste.

Het is broeiend heet op dat strand. Ik was verplicht mij om de haverklap om te draaien. Op de buik, de rug, en dan de zijkanten. Af en toe de zee in om af te koelen. Mijn gezicht oprfrissen met zo'n waterspray. En zo heb ik het toch kunnen volhouden, zonder mij te verbranden, tot 19u.

En dan is het nog altijd zo heet. Ik begrijp nog steeds niet hoe het komt dat ik niet verbrand, met die kilo's zout in mijn lijf. Ge moet weten, telkens ik uit dat zeewater kom, droog ik mij niet af – *niet goed voor mijn vel* - zodat het zout haar werking doet op mijn lichaam.

En dat is de voorgaande jaren ook zo geweest.

Onderweg terug naar het hotel, wat toch een half uurtje gaan is, is het lawaaierig door alle muziek die door elkaar speelt, de kermiskraampjes en eettentjes met allerlei fastfood rommel, zoals kebab, die gans de dag klaargemaakt worden in de volle zon. Daar kom ik nooit vanzevenen aan ! En stinken dat het doet, vooral de gedroogde vis doet me weglopen. Het verwondert mij ook niet dat ik meer en meer hele vette mannen en vrouwen, en zelfs kinderen zie rondlopen, terwijl ik dat tijdens mijn eerste jaar nooit gezien heb. Toen bestond dat soort eten hier nog niet.

Na mijn gebruikelijke douche, maak ik mij klaar om iets te gaan eten. Ik verkoos terug te gaan naar de Acapulco, ten eerste om mijn voeten wat te sparen, want het lag maar een boogscheut van mijn hotel, en ten tweede omdat het er aangenaam zitten is. Ik had geluk en koos een mooi plaatsje op het balkon, met zicht op het zeewater. Ik zat boven het strand, en zo zag ik nog late wandelaars langs het water.

Deze keer zou ik terug voor vis kiezen, zodoende werd het 'Salau cu sos de Creveti' , dat betekende vis zonder vet met saus van garnalen. Natuurlijk ontbrak mijn gewoonlijke 'cartofi piure' of begeleidende aardappelpuree niet. Met een eveneens gewoonlijke frissen ½ liter Silva, werd het een heerlijke geslaagd eetfestijn voor slechts 40 lei (9,60 €).

Ik werd bediend door een hele lieve Amalia, die het enorm apprecieerde dat ik alles vroeg en afhandelde in het Roemeens, allee, ik probeerde het toch.

Wedden dat ik daar nog terug kom ?

Rond 22u. teruggegaan naar de kamer om mijn dagboek verder af te werken. Dat heb ik dan maar gedaan op het terras van het hotel, want op de kamer was het nog snikheet. Op het internet las ik ook het einde van het bezoek van onze koning en zijn gevolg.

Koning Albert en koningin Paola zijn donderdagavond met enige vertraging aangekomen op de militaire luchthaven van Melsbroek, na een driedaags staatsbezoek aan Roemenië. Dat werd donderdagnamiddag afgesloten met een bezoek aan het Leuvense adoptiedorp Cristian. Het koningspaar werd in Cristian ontvangen met onder meer volksdansen en gezangen en nam er ruimschoots de tijd voor een presentatie van samenwerkingsprojecten tussen Belgische en Roemeense gemeenten. Cristian ligt in de Roemeense provincie Sibiu en situeert zich aan de binnenkant van de zuidelijke Karpaten. De gemeenteraad van Leuven besliste in juni 1989 een Roemeens dorp te "adopter" in het kader van de operatie "coördinatie Roemeense dorpen". Toen in december 1989 de Roemeense revolutie uitbrak, kwam het Leuvense college van burgemeester en schepenen in spoedzitting bijeen en werd meteen een hulpactie opgezet. De bevolking stelde massaal kleding, schoeisel en voedsel ter beschikking en brouwerij Artois verbond zich ertoe om het vervoer met twee vrachtwagens te betalen. De voorbije jaren stelde Leuven Cristian nog hulpgoederen ter beschikking en renteloze leningen voor infrastructuurwerken. (DWM)

En in plaats van een Stella Artois, dronk ik hier een Silva.

Morgen is het al vrijdag, ik tel af. Nu gaat het snel. Het is nu bijna 1u. Ik ga proberen te slapen nu. En ge kent mijn liedje al hé, morgen is het...

vrijdag 10 juli 2009... mijn elfde dag,

Heel slechte nacht gehad. Bijna niet geslapen door de warmte en het lawaai. Toch nog opgestaan om 7u., en nog flink kunnen ontbijten, maar de kuren waren weer heel lastig. Mijn benen wogen zwaar, en daarbij kwam nog een flink onweer opdagen met wegen die overbelast raakten door het regenwater. Dus geen strand vandaag, maar het bleef toch nog serieus warm. Marleen stelde voor om samen eens naar Constanta te gaan. Daar is een groot shoppingcenter, Tomy's Mall. Heel traag bereikten we de stad doordat de wegen vol zaten. Dus file a volonté. Het was 23 graden in de schaduw, en er is geen druppel regen meer gevallen. Hier merkten we ook de vele leegstand op doordat er nog veel open plaatsen waren. De crisis zal hier ook toegeslagen hebben wat er was zeer weinig volk te bespeuren.

Eigenlijk waren we blij dat we konden terugkeren, want er was ook geen airco in dat center, met als gevolg dat het er drukkend warm was.

Teruggekeerd rond 18u. en nog een koffie gedronken in Eforie Nord centrum alvorens ons op te frissen en te gaan eten.

Wij spraken samen af, terug in de Acapulco, en daar heb ik genoten van lekkere vis.

Maria en Helena zijn ons samen komen vervoegen en dra werd het een gezellig onderonsje.

zaterdag 11 juli 2009... mijn twaalfde dag,

Eindelijk nog eens goe geslapen. Fris aan het ontbijt, gegeten gelijk een olifant (ik bedoel niet met mijn slurf hé). Man,man, man... twee spiegeleieren, 4 mini croissants, 3 pistolets met kaas en salami, 2 worstjes, yoghurt, fruitsap, koffie. En dat al om 7u.15 in de ochtend. Ik geloof dat ik 's morgens nog nooit zoveel heb gegeten.

Mijn kuren gingen ook vlot. Alhoewel ik toch moeizaam de trappen opging. En dat is niet van 't eten hoor.

Op weg naar mijn kamer kocht ik weerom drie bananen. Meer koop ik niet, want ze zouden dan te snel zwart beginnen te worden. Drie is juist gepast voor drie dagen. Eigenlijk mijn laatste drie dan, want maandag is het mijn laatste dag.

Na mijn middagdutje terug vertrokken naar het naaktstrand. Tijdens het zonnen lig ik te genieten van het aangename geluid van de woeste baren, waarna ik zachtjes indommel.

Andere luisteren liever naar muziek via hun MP3 speler, maar geef mij toch maar het geluid van de zee. Bezorgd mij een rustig, en zalig gevoel.

's Avonds besluit ik op het terras van het hotel te blijven eten, omdat er een zwaar onweer op komst is. Ik heb weeral eens lekkere forel gegeten met jaja... puree.

Deze avond was het heel zwoel, en terwijl ik dit schrijf is hier een hels onweer losgebarsten. Ik heb hier al veel van die kadee's meegemaakt in die 5 jaar dat ik hier kom, maar zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. Mijn stoel trilt van het gedonder, wat zeg ik gedonder ? Een gekletter van jewelste. Echt schrikwekkend. Gans de hemel is verlicht. Roemenië is wel gekend door zijn onweders en vooral overstromingen, en ik zie dat deze straat al goe begint te overstromen. Bakken regen valt hier neer. Morgen zal ik de resultaten wel zien. Nu zit ik lekker droog, te schrijven aan mijn dagboek met een frisse pint bier. Van tijd tot tijd valt het licht hier uit. Ik zit hier precies terug in het oud koloniale tijdperk van de jaren 60 in het toenmalig Belgisch Kongo.

Roemenië heeft een gematigd landklimaat met zeer warme zomers, koude winters, een kort voorjaar en een langere, meestal milde herfst. Duidelijke regionale verschillen kenmerken echter het kustgebied, de laagvlaktes en de bergen. In het zuiden en aan de Zwarte-Zeekust is de jaarlijkse gemiddelde temperatuur 11°C, in de bergen maar 2°C. In de zomermaanden juli en augustus kan het in de laagvlakten erg heet worden; dagtemperaturen van boven de 35°C zijn dan geen uitzondering. Dit is bijvoorbeeld het geval in de Donauvlakte waar ook de hoofdstad Boekarest ligt. Aan de kust en in de bergen is het in de zomer veel aangenamer met gemiddelde dagtemperaturen van 22°C. Het aantal zonnige dagen is aan de Zwarte-Zeekust ongeveer evenveel als aan de Franse Middellandse-Zeekust. 's Winters, vanaf ongeveer november, waait meestal de koude noordoostelijke 'crivat'. In de Karpaten is de gemiddelde wintertemperatuur -3°C, en er ligt van december tot maart een dik pak sneeuw. De neerslag kan in de Karpaten oplopen tot ca. 1400 mm per jaar, voor Boekarest bedraagt deze 580 mm per jaar. De minste regen valt aan de Zwarte-Zeekust. De natste maand is over het algemeen juni. De gemiddelde maandtemperatuur in Boekarest is -2,8°C in januari en 22,9°C in juli; voor Cluj in het noordelijke Transsylvanië is dit respectievelijk -4, 4 en 18,9°C. In het noorden overwegen oostenwinden, in het zuiden winden uit het westen.

In het thuisland is het Schotens Wereld Folklorefestival begonnen. Dat mis ik nu dit jaar wel. Tja, ge kunt niet alles willen in 't leven hé. In augustus heb ik dan toch nog het Volksdansfestival van Edegem. Daar kan ik mij dan hopelijk uitleven in mijn passie van de fotografie.

Morgen zondag, rustdag, kan ik nog eens wat foto's nemen in het dorp. Nu gaat het zeer snel. Nog twee dagen verblijf en het is gedaan voor dit jaar.

Maar eerst nog wat genieten van deze avond, terwijl het onweer stillekes aan het afnemen is, en elders kabaal gaat maken.

Morgenvroeg ga ik wat later ontbijten, en zal ik wat langer slapen. Allee dat valt nog af te wachten. Eerst kunnen inslapen natuurlijk, en nu denk ik er juist aan... mijn droogrek met handdoeken, T-shirts en hemdjies staan op mijn balkon.... Die zullen natuurlijk nu niet droog zijn...

zondag 12 juli 2009... mijn dertiende dag,

Tijdens mijn nachtrust heeft het onweer nog maar eens flink toegeslagen, alhoewel iets minder. Bij het ochtendkrieken was er van het onweer niets meer te bespeuren en was Laura weer van de partij om mij een zonnige dag te bezorgen vandaag. Het was wel een beetje frisser dan gewoonlijk en we zagen nog heel veel sporen van het onweer, met name nog heel veel water her en der.

Ik maakte mij klaar om naar het dorp te trekken om op fotojacht te gaan. Aan het kerkje in het dorp merkte ik algauw zigeuner kinderen op, die aan het bedelen waren. Ik begon hen onopgemerkt te fotograferen tot één van die kinderen mij in de gaten kreeg, en dra stond daar een heel gezin met zes kinderen rondom mij, die mij gelukkig lieten betijen om hen op de gevoelige plaat te zetten. Ik liet ze natuurlijk soms eens meekijken hoe zij gefotografeerd werden, en ze vonden dat nog leuk ook, zodat ze er meer en meer vertrouwen in hadden. Ondertussen hield ik wel al mijn zakken angstvallig goed gesloten, want het zijn specialisten in het jatten van al wat ze kunnen gebruiken natuurlijk. Ik was wel heel blij dat ik toch een hele hoop foto's had kunnen nemen van die gasten zonder dat ik iets miste. Misschien stel ik thuis nog vast dat ik toch iets kwijt ben geraakt, maar dat zie ik dan wel. Hopelijk kan ik met deze foto's een prijs behalen.

Voldaan keer ik rond 13u. terug naar mijn kamer, om even uit te rusten en mij daarna klaar te maken om naar het naaktstrand te gaan.

's Avonds hadden we afgesproken om eens te gaan eten in de 'Panoramic', samen met Elena en haar kleindochter Diana.

Ik maakte mijn keuze, op aanraden van de patron zelf. Hij raadde mij een tournedos met kippenlevers aan, en ik moet zeggen dat het heel lekker was.

Diana was al een flink stuk groter geworden, en ze kon voor zo'n tenger gebouwd meisje van 11 jaar, eten als een paard. Jammer genoeg is haar karakter hetzelfde gebleven. Niet echt lief en hartelijk. Eerder koel en een abnormale activiteit van nervositeit en misschien wel een tikkeltje agressie. Ik heb haar die avond geen enkele keer zien lachen, zelfs als ik een foto nam van haar, en haar vroeg om te glimlachen. Ook merk ik bij haar een zekere vorm van hyperkinesie op; onwillekeurige, ondoelmatige en overvloedige bewegingen.

Ik zie daar voor later wel problemen in...

Haar grootmoeder, Elena, neemt alles rustig en kalm op, en laat haar maar betijen. Zij is een heel lieve vrouw. Staat ook altijd klaar om iedereen te helpen.

Na het gezellig onderonsje verlieten we het restaurantje om ons bedje op te zoeken... Morgen weerom werkendag.

maandag 13 juli 2009... mijn veertiende dag,

Het was frisjes deze morgen tijdens mijn ontbijt.

Mijn laatste kuurdag, en daar moet ik dan maar flink van profiteren en alles uit de kan halen, want ik moet daarna een gans jaar verder zonder ...

Ik liep de etage van de Hydrotherapie in, dat is het onderdeel van de fysische therapie dat de uitwendige geneeskundige toepassing van water met zout en stoom op het menselijk lichaam omvat.

Het zoutbad was vandaag enorm warm. Eigenlijk veel té warm. Andere dagen kon ik er rustig 45 minuten inblijven, deze keer echter kon ik het slechts met veel moeite 30 minuten uithouden. Het leek of mijn hart dubbel klopte, en ik zocht naar frisse lucht aan de zijde van een openstaand venster. Ik voelde mij eerlijk gezegd niet goed. Ik moest er uit, en superloom ging ik, na afscheid te hebben genomen van Elena, de verantwoordelijke voor het zoutbad, met kleine slepende pasjes naar mijn volgende kuur.

De frisse lucht in de gangen deden mij deugd, en ik kon terug beetje bij beetje recupereren.

Hierna nam ik ook afscheid en tot weerziens van Vlad en Gaby bij de onderwatermassage en bij Dora aan de plantenbakken.

Daarna trok ik verder naar een verdiep hoger, afdeling elektrotherapie – magneto dialux. Is een afdeling voor de behandeling van bepaalde neurologische stoornissen met zwakke elektrische stromen, vnl. toegepast om verlamde spieren te stimuleren.

Deze behandeling kreeg ik de eerste jaren, maar daar ben ik nu mee gestopt. Vond dat ook geen prettige ervaring.

Daarentegen lag ik graag in de magneto dialux kamer. Hier wordt het lichaam behandeld door middel van magnetiseringsringen. Deze behandeling gaf mij enorm veel rust en het heeft als doel het evenwicht te herstellen tussen het fysieke lichaam, het etherische lichaam, en het astrale lichaam, het ik en het ware zelf. Deze verstoring ontstaat door een tekort aan fluidum. Men gaat uit van de veronderstelling dat in dit geval een genezende werking ontstaat. Zoals bij de meeste vormen van alternatieve geneeskunde kent het magnetiseren veel voor- en tegenstanders.

Als laatste kuur, mijn favoriete kuur, de modderpakking. Daar leggen ze me op een licht uitgehold bed, bestrijken deze met een volle emmer hete modder. Ik leg mij er voorzichtig op en word volledig ingesmeerd, om daarna ingewikkeld te worden met enkele doeken en dekens zoals een mummie. Tenslotte leggen ze me een koud kompresje op mijn voorhoofd, en laten me daarin een half uurtje rusten.

Zweten dat ik doe ! Voor hartpatiënten verboden, want het vergt heel veel energie van je hart en bloedbanen ! Het geeft mij eerder een benauwend gevoel, maar als de rust terugkeert val ik na enkele minuten in slaap.

Na afloop van een douche met flink wat zout en afscheidnemend van iedereen verlaat ik tenslotte doodmoe en loom de kliniek met de gedachte... tot volgend jaar.

In de namiddag ga ik wat vroeger naar het naaktstrand, zodat ik vroeger naar het hotel kon teruggaan, om stilaan mijn valies te pakken.

Het was een zeer zanderige dag. Met mijn lichaam, ingesmeerd met zonneolie en daarna wat zand erop, lijk ik weer op een vel schuurpapier. Gelukkig kon ik mij daarna flink afspoelen met heerlijk zeewater.

Mijn laatste avondmaal gebruikte ik terug in de Acapulco omdat het daar gezellig zitten is, en ook omdat ik daar vis kon kiezen. Deze keer verkoos ik 'Salau bolognese' met mijn gebruikelijke ½ L. Silva bere.

Om de laatste avond af te sluiten, spreken we samen af om nog een gezellige afsluitdrink te houden op de plaats van de 'rieten stoeltjes'. Een plaatsnaam die we jaren tevoren gaven en die we nu goed kennen. Als er later ooit alu stoeltjes zullen zijn, blijven we die toch de rieten stoeltjes noemen.

Het was lawaaierig in het dorp. En toch ook stil... stil bij ons gevieren, want het is afgelopen met deze veertiendaagse...

Veertien dagen is genoeg geweest. Wij komen hier graag, maar we keren ook graag weer terug. Geen drie weken meer. Daar zijn we het volmondig mee eens.

dinsdag 14 juli 2009... mijn laatste dag,

Marleen en Willy verlaten het hotel, richting luchthaven van Constanta onder begeleiding van Reizen Messersmith terwijl Maria en ik nog uitgebreid kunnen ontbijten, want wij verlaten het hotel slechts om 7u.40 met Maxi Tours.

Marleen en Willy kregen wel een ontbijtpakket mee.

Na heel wat getalm en geduld zijn we door de security geraakt. Maria had deze keer wat problemen met haar handbagage. Paraplu mocht niet mee wegens te gevaarlijk, lippenstift (of is het nagellak...) moest eruit want dat behoort, net zoals mascara, tot producten met een gelijkaardige consistentie. Eigenlijk kunnen ze dat onder de noemer 'vloei-bare-vaste mengsels' brengen. Enfin, ze deden heel moeilijk. Ik ging er moeiteloos door zonder enig probleem. Blijkbaar is het bij mij het omgekeerde. Ik heb alleen problemen aan de security in België.

Het vertrek verliep verder zonder problemen. Het vliegtuig dat uit Boekarest kwam staat nu klaar om ons binnen te laten. Het zat niet vol, en we hadden nog geluk dat we vooraan konden zitten, en veel ruimte hadden. We stegen dan op met vluchtnummer JOR123 om 10u. stipt, Roemeense tijd, 9u. Belgische tijd met mijn laatste blik naar dit zonnige land.

Na een heel rustige vlucht landden we om 12u. Belgische tijd, op Zaventem, met gelukkig toch ook een zonnig en redelijk warm weertje.

Onze valiezen konden vlug van de band afgehaald worden. Ik nam dan ook hartelijk afscheid van Marleen en Willy (alleen Maria was al vluchtig weggegaan zonder afscheid van mij te nemen – kon geen 5 minuten wachten blijkbaar) 't is schoon...

Tot volgend jaar, hopelijk bij wel en vree... afspraak in 2010...